സംസാരിക്കുന്ന ജീവിവംശം

ഡോ. ടി.ബി.വേണുഗോപാലപ്പണിക്കർ
ഭാഷാശാസ്ത്രകാരൻ, എഴുത്തുകാരൻ

ഭാഷാശാസ്ത്രപണ്ഡിതയായ പ്രൊഫ. ജീൻ അച്ചിൻസൺ 1980-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ മനോഭാഷാശാസ്ത്രപാഠപുസ്തകമായ Articulate Mammal എന്ന കൃതിയുടെ പേർ മനസ്സിൽവെച്ചാണ് ഇവിടെ പ്രബന്ധത്തിന് 'സംസാരിക്കുന്ന ജീവിവംശം' എന്ന പേരിട്ടത്. മേല്പറഞ്ഞ പുസ്തകത്തെ ഇവിടെ അനുപദം പിൻതുടരുന്നില്ല.

ഭാഷാശാസ്ത്രം എം.എ. കോഴ്സിനും സമ്മർസ്കൂളിനും മറ്റും ഇന്ത്യയിൽ വിഷയമായി സ്വീകരിക്കുന്ന കാലത്തുതന്നെ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിലെ നവീനത, സമകാലീനഭാഷകളെ ഏകകാലികമായ നോട്ടപ്പാടിൽ വിവരിക്കലാണ് എന്ന ധാരണ പരന്നിരുന്നു. വ്യാകരണസിദ്ധാന്തം ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ഒരു ഭാഗം തന്നെ. വ്യാകരണനിർമ്മിതിക്കാധാരമായ അന്വേഷണതന്ത്രങ്ങളും ആവിഷ്കാരതന്ത്രങ്ങളും പ്രധാനം തന്നെ. പക്ഷേ, അവിടെ നിറുത്താൻ ആവില്ലതാനും. ഘടനാത്മകമായ ഏകകാലികവി വരണത്തിന്റെ ഈ ദശ കഴിഞ്ഞാണ് പ്രജനകഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ വരവ്. 1970 ആയപ്പോഴേക്കും തമിഴിൽ ഇതാരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ അന്നും ഏറെ പ്രവർത്തനം നടന്നിരുന്നത് ദ്രാവിഡതാരതമ്യ മേഖലയിലായിരുന്നു. ഭാഷാഭേദവിജ്ഞാനവും പതുക്കെ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. കുഞ്ചുണ്ണിരാജ, എ. ചന്ദ്രശേഖർ എന്നിവർ അന്ന് സാമൂഹികഭാഷാശാസ്ത്രത്തെയും പ്രഭാകരവാര്യർ മനോഭാഷാശാസ്ത്രത്തെയും പരിചയപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. ഇങ്ങനെയിരിക്കെത്തന്നെ പല വിഷയങ്ങളിലും പഠിതാക്കൾക്ക് മതിയായ വെളിവു കിട്ടിയിരുന്നില്ല. ഉദാഹരണമായി എന്താണ് ബ്ലൂം ഫീൽഡിനും ചൊംസ്കിക്കും തമ്മിലുള്ള മുഖ്യമായ വ്യത്യസമെന്ന് ഏറെ വിദ്യാർഥികളും ഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. തീർച്ചയായും ഇന്നത്തെ ഭാഷാശാസ്ത്ര പാഠപദ്ധതിയും അദ്ധ്യാപനവും കൂടുതൽ

സമ്പുഷ്ടമാണ്. വിജ്ഞാനവിസ്ഫോടനത്തിന്റേതായ ഇക്കാലത്ത് സിലബസ്സിന്റെയും ക്ലാസ്സിന്റെയും പരിമിതികൾ ഉല്ലംഘിക്കാൻ വിദ്യാർഥികളെ സജ്ജരാക്കുന്ന എത്രയോ തുറപ്പുകൾ ഇന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പഴയ ചില കെട്ടുപാടുകൾ ഇന്നും തുടരുന്നു. ഉദാഹരണമായി ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിനു ചില ന്യായീകരണങ്ങൾ വേണമെന്നും സാമ്പ്രദായികവ്യാകരണവുമായി ഈ വിഷയം എന്തെന്തു രീതിയിൽ വ്യത്യാസപ്പെടുന്നു എന്നും വിവരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് ചില അദ്ധ്യാപകർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലെ ഭാഷാശാസ്ത്രപാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ പരാമർശിക്കുന്ന സാമ്പ്രദായികത ഗ്രീക്കോ-റോമൻ പാരമ്പര്യത്തിൽപ്പെട്ടതാണ്. നമ്മുടെ സമ്പ്രദായം മറ്റൊന്നാണ്. അതിനുമുണ്ടാകും പരിമിതികൾ. വേറെയാണെന്നു മാത്രം. പഴയ പാരമ്പര്യത്തെ മുഴുവനായി ഉപേക്ഷിക്കയല്ലാ കൊള്ളാവുന്നത് പുതുവ്യാഖ്യാനത്തോടെ കൊള്ളുകയാണ് വേണ്ടതും. തന്റെ കാലത്തെ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിമിതികൾ ഉല്ലംഘിക്കാൻ ബ്ലൂംഫീൽഡ് ആശ്രയിച്ചത് ഇന്ത്യൻ പാരമ്പര്യത്തെയാണ്. ചൊംസ്കിയാകട്ടെ പ്രജനകത്വത്തിനു പാണിനിയെയും വിശ്വവ്യാകരണസിദ്ധാന്തത്തിനു ഹംബോൾട്ടിനെയും ശരണീകരിക്കുന്നു. ഒരുകാലത്തു പ്രഭ മങ്ങിപ്പോയ ആശയങ്ങൾ മറ്റൊരു കാലത്തു തെളിഞ്ഞു വരുന്നതിനും ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉണ്ട്.

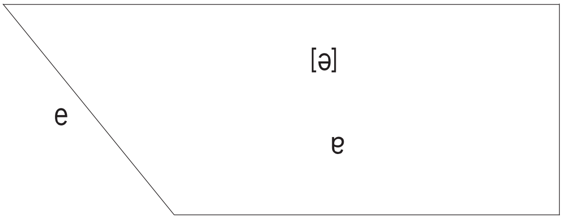

പഴമയെ പുതുവെളിച്ചത്തിൽ പരിശോധിക്കുമ്പോഴേ ഇന്നത്തെ നിലക്ക് ശരിയായ ധാരണ കിട്ടൂ. ഒരു ഉദാഹരണം നോക്കുക : അതു, കാട്ടു എന്നോ അത, കാട എന്നോ എഴുതിക്കാണിച്ചിരുന്ന സ്വരം ഉച്ചരിക്കുക ചുണ്ടുരുട്ടിയല്ല എ-അ ഇവക്കിടയിലുള്ള മട്ടിലാണെന്ന് ജോർജ്മാത്തന്റെ വ്യാകരണത്തിൽ പറയുന്നു(ഖ.19). ഈ പ്രസ്താവത്തിനർഥം പ്രസക്തസ്വരം അർധവിവൃത-കേന്ദ്രസ്വരം ആണെന്ന് ഇന്നു ഗ്രഹിക്കാം. സ്വരസമലംബകത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്താവുന്ന (ə) എന്ന സ്വരം സ്വരസമലംബകമെന്ന പുതിയ പരികരമാണ് പഴയ പ്രസ്താവത്തെ സൂക്ഷ്മമാമായി ഗ്രഹിക്കാൻ തുണ നില്ക്കുന്നത്. സ്വതന്ത്രവും നിരൂപണാത്മകവുമായ ദൃഷ്ടിയോടെ നവീനമായ പരികരങ്ങളാൽ സജ്ജരായ ഭാഷാശാസ്ത്രവിനേയൻമാരാണ് സാംപ്രദായികവ്യാകരണത്തിന്റെ തന്നെയും ശരിയായ പഠിതാക്കൾ.

ഇന്നത്തെ പഴയ പഠിപ്പുകാർക്കും പുതുമ ഉൾക്കൊള്ളാതെ വയ്യാ എന്നു സാരം.

ഭാഷാശാസ്ത്രം വിവരണാത്മകമായിരിക്കെ പഴയ വ്യാകരണം നിർദ്ദേശാത്മകമായിരുന്നു എന്ന പ്രസ്താവവും ഒന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പഴയ വ്യാകരണകൃതികൾ പരിനിഷ്ഠിതസ്വരൂപത്തിന്റെ വിവരണമാണ്. നിലവാരപ്പെടുത്തലിനുള്ള ഉന്നം അതിൽ ഉണ്ട്. ആസൂത്രണത്തിന്റെ ഭാഗമാണത്. നിർദ്ദേശാത്മകത്വം ആസൂത്രണത്തിന്റെ സ്വഭാവമുൾക്കൊള്ളുന്നു. ഭാഷാസ്വരൂപവിവരണമെന്നപോലെ ഭാഷാസൂത്രണസാഹ്യവുമായിരുന്നു പഴയ വ്യാകരണകൃതികൾ. അവയുടെ രചയിതാക്കൾ ശുദ്ധശാസ്ത്ര പദ്ധതിയേക്കാൾ പ്രയുക്തശാസ്ത്രപദ്ധതി അനുസരിച്ചു. ഈ രണ്ടു പദ്ധതികളും തമ്മിലുള്ള വ്യാവർത്തനം കൃത്യമായി ഗ്രഹിക്കാത്തതു കാരണമാണ് പലർക്കും വ്യാകരണസാധുതയും സാമൂഹികമായ സ്വീകാര്യതയും തമ്മിൽ വ്യാവർത്തിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കാത്തത്.

ശുദ്ധഭാഷശാസ്ത്രത്തിന് രണ്ടു പരിപ്രേക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഭാഷ ഒരു ധൈഷണികവ്യവസ്ഥയാണ് എന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന നോട്ടപ്പാടാണ് ഒന്ന്. മനുഷ്യബുദ്ധിയിൽ എന്നപോലെ മനുഷ്യസമൂഹത്തിലും ഉള്ളതാണ് ഭാഷ എന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്നതു മറ്റൊന്ന്. ആദ്യത്തെ നിലപാടിൽ നിന്ന് നോക്കിയാൽ മനുഷ്യന്റെ മനോഘടനയിൽ ഉള്ള ഒന്നാണ് ഭാഷ. മനുഷ്യജീവി സമൂഹജീവിയാണ് എന്നത് മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെയും മനുഷ്യജൈവസ്ഥിതിയുടെയും സ്വഭാവം തന്നെയാണ്. ഭാഷയുടെ സ്വലക്ഷണങ്ങളെ മനസ്സുവഴിക്കും സമൂഹം വഴിക്കും അന്വേഷിച്ചറിയാം. രണ്ടാളുകൾ ഒരേ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നു എന്നതിന് അർഥം ഇരുവരുടെയും ബുദ്ധിയിൽ നിഹിതമായ ജ്ഞാനവ്യവസ്ഥയുടെ ചില ഭാഗങ്ങൾ സദൃശമാണ് എന്നാണ്. എന്റെ ബുദ്ധിയിൽ സ്പാനിഷ് ഭാഷാസംബന്ധിയായ ഒന്നും പ്രോഗ്രാം ചെയ്തുവെച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ എനിക്ക് സ്പാനിഷ് പറഞ്ഞു കേട്ടാൽ വെറും മനുഷ്യഭാഷണ-സ്വപ്നപ്രകടനമായിമാത്രം അനുഭവപ്പെടും.

ഭാഷണക്രിയയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് മനുഷ്യബുദ്ധിയിൽ മൂന്ന് കഴിവുകൾ ഉണ്ട്: ശ്രവണശക്തി, പ്രേഷണശക്തി, സർഗശക്തി. കേൾക്കുന്ന ഭാഷണം സർഗശക്തിയിൽ നിഹിതമായ ജ്ഞാനത്തോട്—ഭാഷാലക്ഷണജ്ഞാനത്തോട് ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് ഗ്രഹണം സാധ്യമാകുന്നത്. അതുപോലെ പറയാനുള്ളത് സർഗശക്തിയിലുള്ള ഭാഷാലക്ഷണജ്ഞാനത്തോട് ബന്ധപ്പെടുത്തി ഭാഷണമാക്കി ശ്രോതാവിന്റെ ചെവിയിലെത്തുന്ന തരംഗങ്ങളായി പ്രേഷണം ചെയ്യും. ഏതേതു ഭാഷാലക്ഷണങ്ങൾ സർഗശക്തിയിൽ പ്രോഗ്രാം ചെയ്തു വച്ചിട്ടുണ്ടോ അതതുലക്ഷണങ്ങളുള്ള ഭാഷയേ

ഭാഷകന് ഉപയോഗിക്കാനാവു. കേൾവിക്കാരന്റെ സർഗശക്തിയിൽ ഉള്ളതനുസരിച്ചേ കേൾവിക്കാരന് ഗ്രഹിക്കാനുമാകു. ഭാഷകനിൽ ശ്രവണശക്തി സുപ്തമായിരിക്കും. ശ്രോതാവിൽ പ്രേഷണശക്തിയും

മൂക-ബധിരന്മാരിൽ സർഗശക്തി ഉന്മിഷത്തായിരിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല.

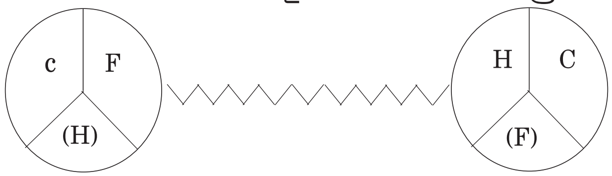

അവരെ ഭാഷ പഠിപ്പിക്കാം. ഭാഷണക്രിയക്കു പകരം കൈമുദ്രകളും ശ്രവണത്തിനു പകരം കാഴ്ചയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തും.

ഭാഷയുടെ മാനസികമുഖത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾ 4 അടിസ്ഥാനപ്രശ്നങ്ങൾ നേരിടേണ്ടിവരും.

(1) ഭാഷാജ്ഞാനമെന്ന മസ്തിഷ്കധർമ്മത്തിന്റെ, ജ്ഞാനവ്യവസ്ഥയുടെ പ്രകൃതം എന്താണ്?

(2) ഈ ജ്ഞാനവ്യവസ്ഥ ഭാഷകർ എങ്ങനെ സമാർജിക്കുന്നു ?

(3) ഈ വ്യവസ്ഥ ഭാഷണത്തിനും (അഥവാ വിവക്ഷിതത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരത്തിനും) ഗ്രഹണത്തിനും എതുവിധമാണ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്?

(4) ഭാഷാജ്ഞാനം തലച്ചോറിൽ എവ്വിധമാണ് സംഭരിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നത്?

ആദ്യത്തെ ചോദ്യത്തിനുത്തരം ആരായുന്നതാണ് സാമാന്യഭാഷാശാസ്ത്രം. ഭാഷാസമാർജനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണമാണ് വികാസോന്മുഖഭാഷാശാസ്ത്രം (Developmental Lingustics). ബുദ്ധിനിഹിതമായ ഭാഷാശേഷി അഥവാ ജ്ഞാനം ഭാഷണ-ഗ്രഹണത്തിനായി എതുവിധം ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്നതാണ് മനോഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിഷയപരിധി. വികാസോന്മുഖഭാഷാശാസ്ത്രത്തെയും ഇതിന്റെ അതിർത്തിക്കകത്തു പെടുത്താറുണ്ട്. ഭാഷാജ്ഞാനം കേന്ദ്രനാഡീവ്യൂഹമായ മസ്തിഷ്കത്തിൽ എതുവിധം സംഭരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് നാഡീയഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിഷയം.

1 മുതൽ 4 വരെയുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ ഭൗതികവും ജീവശാസ്ത്രപരവുമായ മേഖലകളിലേക്കു കയറിപ്പോകുന്നു. മനുഷ്യമസ്തിഷ്കത്തിന്റെ സ്വഭാവം

ജീവശാസ്ത്രപരമായി വിവരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ മനശാസ്ത്രം ജീവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായിതീരാം. അപ്പോൾ മനശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായി തീരാവുന്ന വ്യാകരണം ജീവശാസ്ത്രത്തിന്റെ 'ഭാഗമായി' എന്നുവരാം. വ്യാകരണം മനുഷ്യമസ്തിഷ്കത്തിന്റെ ഭാഗമായ ഒരു സവിശേഷ ജ്ഞാനവ്യവസ്ഥയുടെ, ബുദ്ധിപരമായ ഒരു കഴിവിന്റെ, വിവരണമാണല്ലോ. വ്യാകരണം എന്തിനെയാണ് വ്യാകരിക്കുന്നത്, അപഗ്രഥിക്കുന്നത്? ഭാഷാലക്ഷണത്തെയാണ് വ്യാകരിക്കുന്നത്. ഓരോ ഭാഷയുടെയും സ്വലക്ഷണം മറ്റൊരോന്നിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. വ്യത്യസ്ത ഭാഷകളുടെ ഇത്തരം ഇതരവ്യാവർത്തകമായ സ്വഭാവങ്ങൾ അനന്തവൈവിധ്യങ്ങൾ ഉള്ളവയാണ് എന്നതത്രേ പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ള അനുഭവം. ഇങ്ങനെയുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾക്കപ്പുറത്ത് മനുഷ്യമസ്തിഷ്കത്തിന്റെ പൊതുശേഷിയുടെ ഭാഗമായി ഒരു വിശ്വവ്യാകരണം ഉണ്ടാകാം, ഉണ്ട്—എന്നു ചൊംസ്കിയൻമാർ കരുതുന്നു.

ഭാഷാലക്ഷണമെന്നത് നിയമാവലിയായി ഭാഷാശാസ്ത്രകാരന്മാർ കാണുന്നു. നിയമം എന്നതിന് സ്വാതന്ത്ര്യനിയന്ത്രണങ്ങളുടെതായ ക്രമം എന്നർത്ഥം. പദക്രമത്തിന് ഉദാഹരണമായി ഓരോ ഭാഷയിലും ഓരോതരം സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. മലയാള ഭാഷയിൽ 'ജോൺ മേരിയെ കണ്ടു' എന്നോ 'മേരിയെ ജോൺ കണ്ടു ' എന്നോ ആകാം. ഇംഗ്ലീഷിൽ John saw Mary എന്നതിൽ കർതൃ-കർമ്മങ്ങളുടെ സ്ഥാനം മാറ്റിയാൽ കർത്താവ്—കർമ്മമായി തീരും. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ കർമ്മത്വം കുറിക്കാൻ സചേതനങ്ങളിൽ പ്രത്യയം ഉള്ളതുകൊണ്ട് സചേതനകർമ്മം വാക്യത്തിൽ എവിടെ നിന്നാലും കർമ്മത്വം കിട്ടിക്കോളും. പക്ഷേ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി മേരിയെ...എന്നു വാക്യമാരംഭിച്ചാൽ പ്രാധാന്യവിവക്ഷയ്ക്കു വ്യത്യാസം വരാം. ഇതിനപ്പുറം പോയി വാക്യം 'കണ്ടു മേരിയെ ജോൺ', 'കണ്ടു ജോൺ മേരിയെ' എന്നായാലും വാക്യം സാധുതന്നെ. ഊന്നലിലുള്ള വ്യത്യാസം ശ്രദ്ധാർഹമാകുമെന്നു മാത്രം. ഭാവപ്രധാനമായ വാക്യങ്ങളിൽ പദക്രമവ്യതിയാനം വരുത്തിയാണ് അതാവിഷ്കരിക്കുന്നത്. പദക്രമത്തിന് മലയാളത്തിൽ എപ്പോഴും രീതിവൈചിത്ര്യധർമ്മമില്ല, സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. വിശേഷവിശേഷ്യങ്ങൾ അടുത്തടുത്തു വേണം. 'വളരെ നല്ല പുസ്തകം' എന്നത് 'പുസ്തകം വളരെ നല്ല' എന്നും 'പുസ്തകം നല്ല വളരെ' എന്നോ 'നല്ല വളരെ പുസ്തകം' എന്നോ... ഒക്കെ മാറ്റാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. എന്നാൽ 'പുസ്തകം വളരെ നല്ലത്(ആണ്)' എന്നു മാറ്റാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടുതാനും. വ്യാകരണസാധുതാപരമായ ക്രമനിയന്ത്രണം വാക്യത്തിലെ പദവിന്യാസത്തിൽ മാത്രമല്ല ഉള്ളത്. വർണ്ണവിന്യാസപരമായ ക്രമനിയന്ത്രണം നോക്കുക : വിള്/വെള്/, കുട/കൊട ഇത്തരം ജോഡികളിൽ

അർത്ഥവ്യത്യാസമില്ല. വിളയും കുടയും വരമൊഴിയും വെളയും കൊടയും വാമൊഴിയുമാണെന്നും മാത്രം. എന്നാൽ രണ്ടാമക്ഷരത്തിൽ അകാര മല്ലെങ്കിൽ ഈ സ്വരവ്യാവർത്തനഭേദഭാവം ഇല്ല. വിളിയും വെളിയും വ്യത്യസ്തം തന്നെ. കുടി-കൊടി ഇവയും വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ എല്ലാ അടരിലുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യ-നിയന്ത്രണങ്ങളുടെതായ ക്രമം കണ്ടെത്തുക വഴിയാണ് ഭാഷാലക്ഷണം ക്രോഡീകരിക്കാൻ സാധിക്കുന്നത്.

ജ്ഞാനനിഷ്ഠമായ ഭാഷാലക്ഷണത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം പ്രയോഗ ത്തിൽ മാത്രമല്ല ഗ്രഹണത്തിലും ഉണ്ട് എന്നു വ്യക്തം. 'രാമൻ വസിഷ്ഠനെ ദശരഥനേക്കാൾ ഏറെ ആദരിച്ചിരുന്നു' എന്നതിൽ ശ്ലേഷം ഉണ്ടെന്ന് ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മനസ്സിലാകും. ശ്ലിഷ്ടത ഒന്നിലേറെയുള്ള വ്യാഖ്യാന സാദ്ധ്യ തകളാണ്. വ്യത്യസ്തമായ ആകാംക്ഷകളാണ് വ്യാഖ്യാനസാധ്യതകൾക്ക് ആധാരം. ദശരഥൻ അംഗവാക്യത്തിലെ കർമ്മസ്ഥാനത്തായി ഒരു വ്യാഖ്യാനം:'രാമൻ വസിഷ്ഠനെ, ദശരഥനെ ആദരിക്കുന്നതിലേറെ ആദരി ച്ചിരുന്നു'. ദശരഥൻ അംഗവാക്യത്തിലെ കർത്തൃസ്ഥാനത്തും നിൽക്കാം: 'രാമൻ, ദശരഥൻ വസിഷ്ഠനെ ആദരിക്കുന്നതിലേറെ, ആദരിച്ചിരുന്നു'. ഈ കാണിച്ച ശ്ലിഷ്ടത ഒരേ പദത്തിന് (പദരൂപത്തിന്) ഒന്നിലേറെ അർത്ഥമുള്ളതുകൊണ്ടു സംഭവിക്കുന്നതല്ല. ഇങ്ങനെ ഭാഷാലക്ഷണം വ്യാകരിക്കൽ ഗ്രഹണത്തിലും സംഭവിക്കുന്ന കാര്യമാണ്. ഭാഷാലക്ഷണം ഭാഷണാവിഷ്കാരത്തിലെന്ന പോലെ ഗ്രഹണത്തിലും സംഗതമാകുന്നത് ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയമാകുന്നു.

ഭാഷാപ്രയോഗത്തിൽ സംഗതമായ മറ്റൊരു വിഷയമാണ് ഭാഷണ ത്തിൽ ഇടപെടുന്ന സ്വനങ്ങളുടെ സ്വഭാവവിവരണം. ഇതാണ് സ്വന വിജ്ഞാനം. വില്വം എന്നതിലെ ആദ്യാക്ഷരത്തിൽ ദന്ത്യോഷ്ഠ്യമായും രണ്ടാമക്ഷരത്തിൽ ദ്വയോഷ്ഠ്യമായും ഉള്ള ഓരോ വ്യഞ്ജനങ്ങളുണ്ട്. രണ്ടിനെയും നാം 'വ'കാരമായി ഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇവതമ്മിലുള്ള സൂക്ഷ്മമായ വ്യത്യാസമെന്ത്, അവ ഏതേതു സാഹചര്യങ്ങളിലാണ് മലയാളഭാ ഷയുടെ സ്വാഭാവികോച്ചാരണത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നത് എന്നതാണ് സ്വനവിവരണത്തിന്റെ ഒരു മുഖം. ഭാഷാനിഷ്ഠമായ സ്വനവിജ്ഞാനം അഥവാ സ്വനപ്രക്രിയ എന്ന് ഇതിന്റെ പേർ. ഇത്തരം സ്വനങ്ങളുടെ ഭാഷണാവയനിഷ്ഠവും ശ്രവണനിഷ്ഠവും ഭൗതികസ്വഭാവനിഷ്ഠവുമായ വിവരണമാണ് സാമാന്യസ്വനവിജ്ഞാനത്തിൽ നടത്തുന്നത്. ഇത്തരം വിവരണം സാമാന്യഭാഷാശാസ്ത്രപരമായി സംഗതമാണ്. പ്രയുക്തഭാഷാ ശാസ്ത്രപരമായും ഇതിന്നു സാംഗത്യമുണ്ട്. അദ്ധ്യാപനം, ഭാഷണചികിത്സ... എന്നിങ്ങനെയുള്ള രംഗങ്ങളിൽ.

മനുഷ്യശിശു ഏതാണ്ട് പന്ത്രണ്ടുമാസം പ്രായമാകുമ്പോഴാണ് ചുണ്ടു കൊണ്ട് 'മ' എന്ന് കേൾക്കാവുന്ന തരത്തിൽ ശബ്ദിച്ചു തുടങ്ങുക. അതു നാം അമ്മ , അമ്മുമ്മ എന്നൊക്കെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു കൊടുക്കും. മറ്റു ഭാഷക്കാർ മാ, മമ്മ എന്നതരത്തിലും. ചില കുട്ടികൾ നാവിൻതുമ്പുപയോഗിക്കുന്ന തരം ഉച്ചാരണങ്ങളാണ് നടത്തുക. അത് അച്ച , അച്ചച്ച, dada എന്ന തരത്തിലോ റ്റാറ്റ എന്നതരത്തിലോ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത് മുതിർന്നവരാണ്. പതിനെട്ടു മാസം പ്രായമാകുമ്പോൾ ഒറ്റയൊറ്റവാക്കുകൾ പറയും. അപ്പം, പാപ്പം എന്നൊക്കെ മുതിർന്നവർ ഗ്രഹിക്കുന്നതരം ഉച്ചാരണങ്ങൾ. തുടർന്ന് പാപ്പം വേണം എന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതരം ഉച്ചാരണങ്ങളായിവരും. വേഗം വേഗം വാക്യത്തിലെത്തും. അപൂർണവും അപക്വവുമായവാക്യങ്ങളുടെ ഘട്ടം വേഗം തരണം ചെയ്യും. രണ്ടു രണ്ടര വയസ്സാകുമ്പോൾ ഒരുമാതിരി ലഘുവാക്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു തുടങ്ങും. ഏതു ഭാഷ ഒന്നാം ഭാഷയായ ശിശു ക്കളിലും ഈ വികാസം ഒരേ രീതിയിലാണ് സംഭവിക്കുക. മുതിർന്നവർ തിരുത്തിത്തിരുത്തിയാണ് വ്യാകരണസാധുവായ വാക്യങ്ങളിലേക്ക് ശിശു എത്തുന്നതെന്ന് പറയാൻ സാധ്യമല്ല. പറയുന്നതിന്റെ സത്യസ്ഥി തിയോ സാമൂഹികമായ മാന്യതയോ മുതിർന്നവർ ശ്രദ്ധിക്കാമെങ്കിലും വ്യാകരണം തിരുത്താൻ തക്ക ശ്രദ്ധയോ പ്രാപ്തിയോ ചുറ്റുമുള്ളവർക്കു ണ്ടാകാൻ ഇടയില്ല. എന്നിട്ടും വാമൊഴിയുടെ വ്യാകരണത്തിനു നിരക്കും വിധം ശിശുക്കൾ ഭാഷണം ചെയ്യാൻ ശീലിക്കുന്നു.

ആൾക്കുരങ്ങുകളെ പലതും പഠിപ്പിക്കാം. പക്ഷെ ഭാഷ പഠിപ്പിക്കാ നുള്ള ശ്രമം തോറ്റുപോകുകയാണ് ഉണ്ടായത്. ഭാഷസമാർജനശേഷി മനുഷ്യമസ്തിഷ്കത്തിന്റെ ഒരു സവിശേഷതയാണെന്നും മനുഷ്യനാണ് സംസാരിക്കുന്ന ജീവി എന്നതിനും ഇതുതന്നെയാണ് മതിയായ തെളിവ്.

മനുഷ്യബുദ്ധിയിൽ നിഹിതമായ ഭാഷാജ്ഞാനം, ഭാഷാശേഷി, എങ്ങനെ ഭാഷണമെന്ന ആവിഷ്കാരത്തിനുതകുന്നു എന്നും ശ്രോതാവ് ഭാഷണം ഗ്രഹിക്കുന്നതെവ്വിധമെന്നും മനോഭാഷശാസ്ത്രം അന്വേഷിക്കുന്നു. ഗ്രഹണം എന്നത് കേൾക്കുന്ന ഭാഷണധാരയെ ഭാഷാവർണങ്ങളായും പദങ്ങളായും വാക്യങ്ങളായും വ്യാകരിച്ച് അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കലാണ്.

മനുഷ്യമസ്തിഷ്കത്തിൽ ഏതേതു വിധമാണ് ഭാഷാജ്ഞാനം സംഭരിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന അന്വേഷണമാണ് നാഡീയഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിഷയം. പക്ഷേ, ജീവനോടെയിരിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ തലച്ചോറിൽ പരീ ക്ഷണനിരീക്ഷണങ്ങൾ സാധ്യമല്ല. ഓരോതരം ക്ഷതങ്ങൾ ഭാഷാശേഷി യെയും ആവിഷ്കരണത്തെയും ഏതേതുവിധം ബാധിക്കും എന്നു നിരീക്ഷി ക്കുക സാധ്യമാണ്. മസ്തിഷ്കക്ഷതം നാഡീയഭാഷാശാസ്ത്രാന്വേഷണത്തിൽ

അത്യന്തം പ്രധാനമാണ്. പഴയ കാലത്ത് വ്യാകരണകൃതികൾ വ്യാകരണസാധുവായ സുശബ്ദങ്ങളെയാണ് ഭാഷാലക്ഷണവിവരണത്തിനു ആശ്രയങ്ങളായി കണ്ടത്. ഇന്നാകട്ടെ വ്യാകരണപരമായി സാധുവല്ല എന്ന് തദ്ദേശീയഭാഷകൾക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്ന ഭാഷാരൂപങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് അത്തരം ഒരു വിലയിരുത്തലിനു വിധേയമാകുന്നത് എന്ന് അന്വേഷിക്കവഴിയാണ് സാധുതയുടെ ന്യായങ്ങളിലെക്ക് എത്തുന്നത്. വ്യാകാരണപരമായ അസാധുത സാധുതയിലേക്കു നയിക്കുന്നതു പോലെ എവിടെ എന്തൊക്കെ ക്ഷതമേറ്റാൽ ഭാഷാപരവും ഭാഷണപരവുമായ കഴിവുകൾ എവ്വിധമെല്ലാം ബാധിക്കുമെന്ന നിരീക്ഷണം വഴി ഭാഷയും കേന്ദ്രനാഡീവ്യൂഹവുമായുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് ഊഹിച്ചറിയും. ഭാഗികമോ പൂർണമോ ആയുള്ള അഭാഷണം എപ്പോഴാണ് ഉണ്ടാകുന്നത് എന്നത് വിപുലമായ ഒരു ഗവേഷണമേഖലയാണ്. ചിലപ്പോൾ ബാധിക്കുക ചിലതരം വ്യാകരണ സംവർഗങ്ങളെയാകാം. ചിലതരം പദങ്ങൾ പറയാനാകുന്നില്ല, ഓർക്കാനാകുന്നില്ല എന്നുവരും. പേരോർക്കുന്നില്ല, എന്നത് ഒരുതരം മസ്തിഷ്കക്ഷതത്തിന്റെ ഫലമാകാം.

മനശ്ശാസ്ത്രം ഭാഷാശാസ്ത്രവുമായി സമ്മേളിക്കുന്ന പുതിയ ഒരു വിജ്ഞാന മേഖലയാണ് ധൈഷണിക ഭാഷാശാസ്ത്രം. ഭാഷയും ചിന്തയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്ത്, ബുദ്ധിവളർച്ചയും അപചയവും ഗ്രഹണശേഷിയിൽ എങ്ങനെ പ്രതിഫലിക്കുന്നു, ബോധപൂർവ്വമായ ധൈഷണികപ്രവർത്തനമായ യുക്തിവിചാരവും ഓർത്തെടുക്കാനുള്ള ശ്രമവും എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു—ഇത്തരം വിചിന്തനങ്ങൾ ഭാഷാലക്ഷണവിചാരണയെപ്പോലെതന്നെ ഈ ശാഖയിൽ സംഗതമാണ്. ഭാഷാലക്ഷണം അഥവാ ഭാഷാ ഘടന പദവാക്യഘടന മാത്രമല്ല ബഹ്വർഥത, മനോബിംബങ്ങൾ, രൂപകത്വം, ലാക്ഷണികപ്രയോഗം എന്നിവയുടെ അന്വേഷണവും ഈ ശാഖയിൽ സംഗതമാണ്. ഭാഷാജ്ഞാനം മാത്രമല്ല ഭാഷയിലൂടെ മനുഷ്യൻ അറിയുന്ന ലോകവും ഭാഷാശേഷിയുടെ ഭാഗമാണ്. ഭാഷ രൂപപ്പെടുന്നതും നിലനില്ക്കുന്നതും ഓരോ സവിശേഷമായ ധൈഷണികപരിസ്ഥിതിയിലാണ് എന്ന് ധൈഷണികഭാഷാശാസ്ത്രകാരന്മാർ വാദിക്കുന്നു. പ്രജനകഭാഷാശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം ഇത്തരം പല മേഖലകളെയും മതിയാംവണ്ണം പരിഗണിക്കുന്നില്ല എന്ന് ഇവർ കുറ്റംചാർത്തുന്നു. ഇവർ ഉന്നയിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ മിക്കതും അർത്ഥവിചാരത്തിന്റെയും ഭാഷാപ്രയോഗവിജ്ഞാനത്തിന്റെയും പരിധിക്കകത്തു പെട്ടതു മാത്രമാണ് എന്നാണ് പ്രജനകഭാഷാശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ മറുപടി. പുതിയ ഭാഷാശാസ്ത്രശാഖയുടെ പരിചായകങ്ങൾ പലതും 205-16 കാലത്തുമാത്രം പുറത്തു വന്നവയാണ് –അത്ര പുതുത്.

മനുഷ്യഭാഷയെ സമൂഹത്തിൽ തേടുകയാണ് സാമൂഹികഭാഷാശാസ്ത്രത്തിൽ ചെയ്യുന്നത്. ഭാഷയുടെ ഉപയോഗം സമൂഹഘടനയുമായി എങ്ങനെ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് ഇവിടെ ചിന്തിക്കുന്നത്. വക്താവിന്റെയും ശ്രോതൃസ്ഥാനത്തുള്ള പ്രേഷിതന്റെയും പ്രായം, ലിംഗം, സാമൂഹികമായ നില, വക്താവുമായുള്ള ബന്ധം എന്നിവ ഭാഷണക്രിയയെയും 'ഭാഷണത്തിനു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഭാഷാഘടനകളെയും നിർണയിക്കുന്നു. സൗഹൃദഭാവം, ഉടമ-ഭൃത്യഭാവം, ഗുരുശിഷ്യഭാവം, പിതൃപുത്രഭാവം... ... ഇങ്ങനെ പലതും ചേർന്നാണ് ഭാഷണത്തിന്റെ പ്രകരണം. പ്രകരണവും വക്തൃമനോഭാവവും ഭാഷണസ്വഭാവത്തിൽ പ്രാഭവം ചെലുത്തും. ഇവയൊക്കെ ഗ്രഹണത്തെയും സ്വാധീനിക്കും. ഘടനയും ഭാഷണധർമ്മവും ഇവയോടു ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. ഭാഷക്കകത്തെ വ്യത്യസ്തതകൾ, വൈജാത്യങ്ങൾ, ഭാഷയോ ഭാഷാഭേദമോ മാറ്റി ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷാവ്യതിയാനം, സാമൂഹികം മാത്രമായ (ഘടനാനിഷ്ഠം അല്ലാത്ത) ഉല്കൃഷ്ടാപകൃഷ്ടസങ്കല്പം ഇവയെപ്പറ്റി സാമൂഹികഭാഷാശാസ്ത്രം അന്വേഷിക്കുന്നു.

മലയാളത്തിൽ പൊൻമകനും പൊന്നുമോനും ഉണ്ട്. ഇവ തമ്മിൽ ഏതൊക്കെ വിധത്തിൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നത് സാമൂഹിക ഭാഷാശാസ്ത്രമായി ഉത്തരം തേടേണ്ടുന്ന ഒരു പ്രശ്നമാണ്.

കാലം കൊണ്ടുവരുന്ന വിപരിണാമമാണ് നാം ആഗമികം അഥവാ ചരിത്രാത്മകം ആയ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിൽ അന്വേഷിക്കുന്നത്. ജൈവപരമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഭാഷകളുടെ മൂലരൂപത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ബഹുകാലികമായ അന്വേഷണമാണ് താരതമ്യഭാഷാശാസ്ത്രം. ആഗമികപഠനവും ബഹുകാലികം തന്നെ. .

പദനിരുക്തചിന്ത ബഹുകാലികപഠനത്തിൽ ഒരു മുഖ്യഭാഗം തന്നെയാണ്. കേര(ല/ള)പുത്രനാണ് ചേരമാൻ എന്നറിയണമെങ്കിൽ മകൻ>മാൻ എന്ന മാറ്റം അറിഞ്ഞിരിക്കണം. ഒരു നാട്ടിലെ രാജവംശത്തിൽപ്പെട്ടവരെ ആ നാട്ടിന്റെ പുത്രൻ എന്ന് പറയുന്ന ഏർപ്പാടുണ്ടായിരുന്നു. കൊങ്കണന്മാരുടെ (കൊങ്കണദേശക്കാരുടെ) രാജാവാണ്. കൊങ്കണപുത്ര: ഈ പാരമ്പര്യപ്രകാരമുള്ള കേരളപുത്രന്റെ തമിഴാണ് ചേരമാൻ. 'ഗോപാലൻ'ആയനായിരിക്കെ 'അജപാലൻ' ഇടയനായത് ഇങ്ങനെ എന്നു സംശയം തോന്നാം. ആ 'ഗോ' എന്നറിയുമ്പോൾ ആയന്റെ യുക്തി വ്യക്തം. ആട് പഴന്തമിഴിൽ യാട്ടു എന്നായിരുന്നു എന്നറിയുമ്പോൾ എടയൻ/ഇടയൻ എന്നതിന്റെ യുക്തി തിരിച്ചറിയും.

ചരിത്രപരിണാമം ‘ഭാഷകളുടെ കക്ഷ്യാസ്വഭാവത്തിനു മാറ്റം വരുത്തും. സംസ്കൃതത്തിൽ എന്ന പോലെ ഓരോ പദത്തിലും വ്യാകരണധർമ്മ സൂചകമായ പ്രത്യയം ഇഴുകിച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന വൈകൃതകക്ഷ്യയിലായിരുന്നു ഇന്തോ -യൂറോപ്യൻ മൂലഭാഷയും എന്നു നമുക്കറിയാം. അതിന്റെ ശാഖോപശാഖയായി മാറി മാറി വന്ന ഇംഗ്ലീഷാകട്ടെ പ്രത്യയവിരളവും പദരൂപവികാരവിരളവുമായ ഒന്നായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ ഘടനാസ്വഭാവമുള്ള കക്ഷ്യയത്രേ അപഗ്രഥിതകക്ഷ്യാ. ഈ കക്ഷ്യാമാറ്റം ചരിത്രപരിണാമഫലമാണ്.

പലഭാഷകളിലും പ്രകൃതികൾ പ്രത്യയമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ‘അകം’എന്നർത്ഥമായ പ്രകൃതിയായിരുന്നു. ഒരു കാലത്ത് ഇൽ—ദ്രാവിഡ ഭാഷകളിൽ അതു പ്രത്യയമായി ആധാരർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്നു. അതിൽ. പറ്റുക, കുറിക്കുക, കുറയുക ഇവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പറ്റി’(‘അവനെപ്പറ്റി’), കുറിച്ച് (‘എന്തിനെക്കുറിച്ച്’) കുറെ [കുറയ+എ]](‘കുറെ കരഞ്ഞു’) എന്നിങ്ങനെ അവ്യയസ്ഥാനത്തേക്കു മാറിയിരിക്കുന്നു. ‘കമലത്തേക്കാട്ടിലും അഴകുള്ളമുഖം’എന്നും മറ്റുമുള്ള പഴയപ്രയോഗത്തിൽ ‘കാണിക്കുകയാണെങ്കിൽപോലും’ എന്നർത്ഥം പറയാവുന്ന കാട്ടിലും വാമൊഴിയിലെ മാറ്റത്തിന്റെ ഫലമായി കാളും എന്നായി. ഇതു വരമൊഴിയിലും കടന്നുകേറി.—ഉം വിട്ട് കാൾ എന്നു താരതമ്യപ്രത്യയമായിമാറി. ഇങ്ങനെ പ്രകൃതിത്വം നഷ്ടമായി കേവലമായ വ്യാകരണധർമ്മം കൈകൊള്ളുന്നതാണ് വ്യാകരണികതാപാദനം എന്ന ചരിത്രപരിണാമം. ചരിത്രാത്മകഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഈ അന്വേഷണമാർഗത്തിന് ഇന്നും വളരെ സാംഗത്യമുണ്ട്.<‘അവനളവും വലുത്’> അവനോളം വലുത് അളവ്–ഉം ഓളം ഇങ്ങനെ വാമൊഴിമാറ്റങ്ങൾ പലതും കൈക്കൊള്ളുണ്ടതാണ് മലയാളത്തിലെ വരമൊഴി.

താരതമ്യഭാഷാശാസ്ത്രം ഭാഷാകുടുംബങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് ആലോചിക്കുന്നത്. ഒരു മൂലകന്ദമായ മൂലഭാഷ (പ്രാക്ഭാഷ) പരിണാമതരംഗങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടായിവന്ന് ശാഖോപശാഖകളായി പിരിഞ്ഞു ഇന്നത്തെ പുത്രികാഭാഷകളായിത്തീരുന്നു എന്നതാണ് ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനസങ്കല്പം. ഇന്ത്യയിൽ വേദഭാഷയുമായിട്ടും പില്ക്കാലത്തെ സംസ്കൃതവുമായിട്ടും ബന്ധപ്പെട്ട ഭാഷകൾ മുതൽ പടിഞ്ഞാറൻ യൂറോപ്പിലെ കെൽത്തിക് തുടങ്ങിയ ഭാഷകളുൾക്കൊള്ളുന്ന വിപുലകുടുംബമായ ഇന്തോ-യൂറോപ്യൻ ഭാഷാകുടുംബമായിരുന്നു ആദ്യകാലത്തെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ അന്വേഷണവിഷയം. പിന്നീടാണ് ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെ ദ്രാവിഡം തുടങ്ങി മറ്റുചില കുടുംബങ്ങളും ഉണ്ടെന്ന് അറിവായത്. കുടുംബത്തിലെ ശാഖകളെപ്പറ്റിയുള്ള

ആലോചനകൾ നടക്കുന്നതിന്റെ ആദ്യകാലത്തുതന്നെ ഓരോ പരിണാമതരംതരംഗത്തിന്റെയും വ്യാപനമേഖല ഒരേ തരത്തിലായിരിക്കില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവുണ്ടായിരുന്നു. സന്നിപതിക്കുന്ന ഏറെ തരംഗങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ശാഖകളും ഉപശാഖകളും കല്പിക്കുന്നതെന്നേ ഉള്ളൂ. കുടുംബവൃക്ഷത്തിന്റെ ശാഖോപശാഖകൾ എന്ന സങ്കല്പത്തെ തരംഗസിദ്ധാന്തം പരിഷ്കരിക്കുമ്പോളും അനുക്രമപരിണാമത്താൽ ഭാഷകൾ അകന്നകന്നുപോകുന്ന ചിത്രമാണ് നമുക്ക് കിട്ടുന്നത്. ഈ വിവ്രജനത്തിന്റെ മറുവശമായി ഭാഷകൾ പരസ്പരം ചരിത്രപരിണാമഫലമായി സമ്പർക്കത്തിലൂടെ അടുത്തടുത്തുവരുന്ന സംവ്രജനവും സംഭവിക്കും എന്നും പരസ്പരസമാവേശത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഭാഷാകുടുംബത്തിന്റെ അതിരുകളെ ഉല്ലംഘിച്ചു വ്യാപിക്കും എന്നും ഇന്നു നമുക്കറിയാം. ഇങ്ങനെ ഭാഷാകുടുംബത്തിന്റെ അതിരുകൾ ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് ഭാഷലക്ഷണവ്യാപനം നടന്നിട്ടുള്ള ഒരു മേഖലയാണ് ഭാഷാക്ഷേത്രം. ദക്ഷിണേഷ്യയാണ് അതിനു ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണം. ആദ്യഘട്ടത്തിലെ ഇന്തോ-ആര്യൻ ഭാഷകൾ തന്നെ (വേദഭാഷയും ലൗകികസംസ്കൃതവും) ഈ പ്രവണത പ്രകടിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. ഇന്നത്തെ ഭാഷകൾക്കാകട്ടെ വാക്യരചനാപരമായി വ്യത്യാസത്തെക്കാളേറെ സാമ്യമാണ്. തമിഴിനും ഹിന്ദിക്കും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ വ്യാകരണപരമെന്നതിലും കോശപരമാണ് എന്നതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു വാസ്തവം.

സംസ്കൃതം: അഹം ബുഭുക്ഷുഃ അസ്മി
ഹിന്ദി: മുഝേ ഭുഖ് ലഗ്തീ ഹൈ
തമിഴ്: എനക്ക് പശി തോൻറുകിറതു
(എനിക്ക് വിശപ്പു തോന്നുന്നു)

സംസ്കൃതം: ശ്രദ്ധാവാൻ ലഭതേ ജ്ഞാനം

ഹിന്ദി :ശ്രദ്ധാവാൻ കൊ ജ്ഞാൻ മിൽത്തീ

തമിഴ് :ശ്രദ്ധവാനുക്ക് ജ്ഞാനം കിടൈക്കും

(ശ്രദ്ധാവാന് ജ്ഞാനം ലഭിക്കും)

ഈ വാക്യങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ Iam hungry എന്നും The devoted one gets knowledge എന്നുമാണ്. അതും സംസ്കൃതവും തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യം നോക്കുക. ഹിന്ദി തമിഴ് പോലെയാണെന്നും സംസ്കൃതം പോലെ അല്ലെന്നും ഗ്രഹിക്കുക.

'ഭാഷാദേശീയത, മാതൃഭാഷാസംരക്ഷണ യജ്ഞം, യജമാനഭാഷാതിരസ്കാരം........ഇത്തരം വിഷയങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ഭാഷാമനോഭാവത്തിനു

രാഷ്ട്രവിചാരപരമായ മാനം കൈവരും.’ ഭാഷാദേശീയത ഇതരഭാഷക്കാരെ വകഞ്ഞുമാറ്റുന്ന തരത്തിലായാൽ രാഷ്ട്രീയസംഘർഷത്തിന് വഴിയാകും. ഭാഷയും മതവിഭാഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഐക്യപ്പെടലും പലതരം പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് കാരണമാകാം. ഭാഷയ്ക്ക് മതമില്ല ദേശമില്ല എന്നൊക്കെ വാദിച്ചാലും ഭാഷ ഒരു സാമൂഹികപ്രതിഭാസമാകയാൽ ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങൾ അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഉടലെടുക്കും. ഭാഷാഭിമാനവും അന്യഭാഷാവിരോധവും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. സാമൂഹിക-സാമ്പത്തികസാഹചര്യങ്ങൾ ചില അന്യഭാഷകളെ സ്വഭാഷയ്ക്കുമേൽ ആദരണീയമാക്കിയെന്നും വരാം. ചിലപ്പോൾ അത്തരം സമാദൃതഭാഷകളുടെ ആരോഹണം കുഴപ്പം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തും. കിഴക്കൻ പാകിസ്ഥാനിൽ ബംഗാളിക്കുമേൽ ഉർദുവിന് സ്ഥാനം നല്കിയതും ശ്രീലങ്കയിൽ തമിഴിനെ അവഗണിച്ചതും അടുത്തകാലത്തെ ഉദാഹരണങ്ങൾ. ഹിന്ദി അടിച്ചേല്പിച്ചതിന്റെ പേരിൽ തമിഴ്നാട്ടിൽ വലിയ കലാപം നടന്നതും ഓർക്കാം.

‘ഭാഷകന്മാരുടെ എണ്ണം കുറവായതോ’ ഭാഷ ചിലചില പ്രയോഗമേഖലകളിൽ ഒതുങ്ങിപ്പോയതോ ഭാഷകളെ ക്ഷയിപ്പിക്കും. അപ്പോഴാണ് ഭാഷാസംരക്ഷണത്തിന്റെ ആവശ്യകത ഉണ്ടായി വരുന്നത്. ജൂതന്മാർ അവരുടെ പിതൃഭൂമിയിൽനിന്നു പലായനംചെയ്ത് പലേടത്തായി പാർക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ അവർ അതതു ദേശത്തെ ഭാഷാകൈക്കൊണ്ടു. മതവ്യവഹാരത്തിനു മാത്രം പഴയ ഹിബ്രു തുടർന്നു. ജൂതദേശീയതയുടെ തുടക്കമായപ്പോൾ അവർ ഹിബ്രുവിനെ മാതൃഭാഷയായി കൈക്കൊള്ളുകയും ഇസ്രായേൽ സ്ഥാപിതമായപ്പോൾ എല്ലാ പ്രയോഗമേഖലകളിലും അതിന്റെ പ്രയോഗം വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ ഒരു പുത്തൻ ഹിബ്രു ഉടലെടുത്തു. വെറും വീട്ടുഭാഷയായി തുടർന്നിരുന്ന കൊങ്കണി ഗോവ എന്ന സംസ്ഥാനം രൂപീകൃതമായതിനെ തുടർന്ന് മറ്റേതൊരു ഇന്ത്യൻ ഭാഷയും പോലെ അംഗീകൃതമായി, വിവിധമേഖലകളിലെ പ്രയോഗത്തിനു സജ്ജമായി.

പ്രയോഗമേഖല ചുരുങ്ങിച്ചുരുങ്ങിവന്നാൽ ന്യൂനപക്ഷഭാഷകൾ ലോപിച്ചുപോകും. ഗൃഹ്യഭാഷയായിപ്പോലും ഉപയോഗിക്കാതെ വരുമ്പോഴാണ് ഭാഷാമൃതി എന്ന് പറയുന്നത്. നഷ്ടപ്രായമായ ആദിവാസി ഭാഷകളുടെ വിവരണാത്മകമായ രേഖകൾ പുരാശേഖരത്തിലേക്കായി സംരക്ഷിച്ചുവക്കാൻ ഇന്നത്തെ പല ഭാഷാശാസ്ത്രവിഭാഗങ്ങളും ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ആസന്നനാശവും പൂർണനാശവും ഭാഷകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തീരെ സ്വാഗതാർഹമല്ല. ഭാഷ ലോകത്തെ കാണലും അറിയലുമാണ്. അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യചരിത്രപ്രവാഹത്തിൽ ഓരോ ഭാഷക്കുമുണ്ട് സ്ഥാനം.

ഈ രീതിയിൽ ചിന്തിച്ചുപോയാൽ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിഷയപരിധി വികസ്വരമായികൊണ്ടും ഒരു പ്രബന്ധത്തിലോ പ്രഭാഷണത്തിലോ ഉൾക്കൊള്ളിക്കാൻ പറ്റാത്തമട്ടിലുള്ളതും ആണെന്ന് വ്യക്തമാകും. മനോചികിത്സകൻമാർക്കും സ്വാഭാവിക ഭാഷാസംസ്കരണം നടത്തുന്ന സാങ്കേതികവിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കും ഭാഷാശാസ്ത്രം ഇന്ന് അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഭാഷാശാസ്ത്രം സർവംകഷമായ വികാസത്തിലേക്കു കുതിക്കുന്നു.